

Małgorzata Tuszyńska, Mirosław Pietrzak

Kamienica Szlachecka, st. 3, gm.
Stężyca, woj. gdańskie, AZP 13-37/-

Informator Archeologiczny : badania 25, 69-70

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

twie obu rowów rozciąga się skupienie liczące dotąd ponad 100 palenisk. Liczebność i kontekst przestrzenny palenisk w połączeniu z wiedzą ogólną na temat solarstwa pozwalają widzieć w nich ostatnie ogniwo produkcji soli.

W zbiorze zabytków na wyróżnienie zasługują fragm. kilku naczyń zasobowych o przeznaczeniu kultowym, z wymodelowanymi z jednej strony kołami koncentrycznymi, z drugiej zaś swastyką i grupami dołków.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Instytucie Prahistorii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Badania będą kontynuowane w miarę uzyskiwania funduszy.

Jegliniec, st. 1
gm. Szypliszki, woj. suwalskie
AZP 12-86/12

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Grażyna Iwanowska. Finansowane przez Konserwatora Zabytków Archeologicznych w Suwałkach. Ośmy sezon badań. Grodzisko z okresu późnorzymskiego, wędrowek ludów i wczesnego średniowiecza.

Badania objęły 2 wykopy o łącznej powierzchni 25 m², których eksplorację rozpoczęto podczas poprzednich sezonów wykopaliskowych. Oba były usytuowane w północno-wschodniej partii majdanu. W pierwszym z nich rysujące się już od 1990 r. 2 warstwy (szarej ziemi i pomarańczowej gliny ze smugami ziemi czarnej i uławkami węgla drzewnego) uległy dalszym przemianom. Pierwsza z nich szybko zanikła, ustępując miejsca warstwie drugiej, czyli pomarańczowej glinie, tym razem zawierającej wyraźne smugi spalenizny i liczne kawałki węgla drzewnego, oddzielonej od calca pasem średniej wielkości kamieni. W warstwie tej znaleziono kilka kawałków kości zwierzęcych, fragm. odłupka krzemienego, fragm. rdzenia, odłupek retuszowany oraz kilkanaście fragm. ceramiki datowanej na okres późnorzymski, wędrowek ludów i wczesne średniowiecze. W drugim wykopie, obejmującym początek wału otaczającego majdan od strony wschodniej, odkryto w 1990 r. ślady konstrukcji drewnianych wału w postaci 18 poziomów zbutwiałych dranic. Obecnie odsłonięto jeszcze jeden ich poziom, poniżej którego zaczęły zanikać. Dłużej czystelną była jasnobrunatna ziemia, stanowiąca wypełnisko wału.

Zakończenie eksploracji dwóch wymienionych wyżej wykopów nie przyniosło ostatecznej odpowiedzi co do ukształtowania północnej części majdanu grodziska. Można zakładać, że był on zdecydowanie mniejszy w stosunku do kształtu, jaki ma obecnie, na co wskazuje przebieg wału drewniano-ziemnego, uchwyconego od strony północno-wschodniej i skracającego ku północy. Prawdopodobnie był on współczesny warstwie pomarańczowej gliny ze smugami ziemi ciemnobrunatnoczarnej. Warstwa ta wyznacza być może jeden z poziomów osadnictwa na majdanie grodziska, datowany wstępnie na wcześniejsze fazy okresu wczesnośredniowiecznego. Obecność uławków węgla drzewnego oraz ślady spalenizny zdają się sugerować, że warstwa ta jest przepalona, wskutek czego mogły ulec zniszczeniu obiekty istniejące w niej pierwotnie.

Materiały (nr inw. PMA/V/8664) oraz dokumentacja znajdują się w Państwowym Muzeum Archeologicznym w Warszawie.

Badania być może będą kontynuowane.

Kamienica Szlachecka, st. 3
gm. Stężyca, woj. gdańskie
AZP 13-37/-

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadzili mgr mgr Małgorzata Tuszyńska i Mirosław Pietrzak. Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków

w Gdańsku. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko płaskie kultury wielbarskiej z młodszego okresu wpływów rzymskich.

Kontynuowano badania z l. 1987–1988. Przebadano obszar 240 m², odkrywając 6 grobów szkieletowych i jedną jamę (palenisko?).

W skład wyposażenia grobów wchodziły m.in. zapinki brązowe (AII, 40–41) oraz zapinki o konstrukcji kuszowatej (AVI, 161–164), brązowe końcówki pasa (grupa JII wg. Radatza), sprzączki brązowe do pasa, przęśliki gliniane, paciorki szklane, w tym poliedryczne oraz naczynia gliniane z grup IXA, XIVA, XVA wg. R. Wołagiewicza.

Materiał zabytkowy pochodzi z faz B₂/C₁ i C₁ młodszego okresu wpływów rzymskich.

Materiały znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Teren cmentarzyska przeznaczony jest pod zabudowę. Zaplanowano kontynuację badań.

Kolonia Wola Branicka, st. 2
gm. Zgierz, woj. łódzkie
AZP 64-51/—

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadził mgr Jacek Moszczyński przy współudziale mgr mgr. Wojciecha Sicińskiego i Piotra Papiernika. Konsultantem była mgr Eleonora Kaszewska. Finansowane przez Państwową Służbę Ochrony Zabytków w Łodzi. Pierwszy sezon badań. Osada kultury przeworskiej z późnego okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko odkryto w wyniku badań powierzchniowych. Badania wykopaliskowe miały charakter ratowniczy (melioracje). W profilu rowu melioracyjnego odkryto 13 obiektów (m.in. paleniska i obiekt mieszkalny). Na powierzchni ponad 300 m² odkryto ślady obiektu w postaci silnie przepalanej gliny, skład gliny, paleniska, półziemiankę, ślady prostokątnego obiektu (naziemnego).

W obiektach wystąpiły liczne fragm. ceramiki, przęśliki, rozcieracze kamienne. W warstwie ornej oraz w pobliżu obiektu naziemnego odkryto stosunkowo liczne fragm. ceramiki toczzonej. Materiał zabytkowy pozwala datować osadę na późny okres rzymski.

Tegoroczne badania wykopaliskowe (profil rowu melioracyjnego, wykopy sondażowe) pozwalają przypuszczać, że mamy tutaj do czynienia z niewielką siedzibą ludzką (nie duże, krótkotrwałe „gospodarstwo”).

Materiały znajdują się w Muzeum Archeologicznym i Etnograficznym w Łodzi.

Badania powinny być kontynuowane.

Kostkowice, st. 1 „Krucza Skala”, gm. Kroczyce, woj. częstochowskie patrz peleolit

Krzywońnity, st. I
gm. Huszlew, woj. białkopodlaskie
AZP 59-83/23

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
w Białej Podlaskiej

Badania prowadził mgr Mieczysław Bienia, z udziałem mgr Sławomira Żółkowskiego. Konsultantami byli pracownicy naukowcy Instytutu Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego, Państwowego Muzeum Archeologicznego w Warszawie oraz Instytutu Historii Kultury Materialnej PAN w Warszawie. Pierwszy sezon badań. Stanowisko wielokulturowe.

Badania miały charakter ratowniczy. Podjęto je na stanowisku odkrytym podczas badań powierzchniowych AZP w kwietniu 1991 r. Stwierdzono tam wówczas niszczenie